

Další z řady odpovědí na starou, těžkou otázku. Posuďte sami, co se změnilo, co zůstává...

Láska a dobro – to jsou masky, pod kterými se dnes skrývá zlo bořící tradiční společenské instituce (mezi nimi národní hrdost a cítění), které po staletí dávaly evropské civilizaci ráz. (...) Vysvětlit našemu okolí, že mnoho ze změn, ke kterým nyní dochází, se neděje k jejich dobru, ale naopak, že od nich pochází zlo a nebezpečí, je velkým a přetěžkým úkolem... Přetěžkým proto, že bude nutno bojovat s rétorikou dobra a lásky. Tento úkol však zdaleka nemusíme plnit sevřením v nějakém jednotném šiku. (...) Nyní nemají snahy národoveckého hnutí sjednotit se do jednoho celku mnoho šancí na úspěch. Naopak jsou možná i škodlivé – vedou k vzájemnému vyčerpávání vlastních skrovných sil na vzájemné dohadování a přesvědčování se o té své pravdě.

Jiří Hojer, předseda o. s. **Národní myšlenka** (NM 1/2004, str. 9)

Úkol čelit „vydírání láskou“, jak ho ještě i nyní z naivity nebo cynismu předvádějí xenofilní, servilní Vítači, spatřoval Hojer v metapolitické práci. A jak tehdy vypadala ona nejednotná národovecká scéna? Poměrně jasně se v ní podle Hojera profilovalo několik skupin:

Někteří spojují národovectví s levicovými myšlenkami o sociální solidaritě v rámci národa, je zde skupina liberální se vším všudy, je zde početná skupina konzervativních křesťanů – zpravidla katolíků, skupina konzervativců, velká skupina národovců, které ekonomie ani politika moc nezajímají a soustředí se spíše na sport, nebo spíše na kulturu, samozřejmě i

nějací ti radikálové, našla by se i skupina národoveckých ekologů, atd....“ I když sám autor tohoto rozčlenění zdůraznil, že pokládá takové rozškátkování za obecně nefunkční, určené pouze pro účely jeho příspěvku, pro náležité pochopení dalších ukázek ze sledované ankety je důležité.

Stále se více či méně pohybujeme v jistém ghettu, vydáváme svoje časopisy sami pro sebe, sami navštěvujeme svoje internetové stránky atd. (...) Z některých organizací odešla (někdy i značná část) členů a nyní je situace taková, že většina národoveckých aktivit stojí na několika aktivních jednotlivcích.

František Nonnemann, člen Vlastenecké fronty (NM 2/2004, str. 8)

Přicházející totalita s sebou přinese více než jen tlak na mravní integritu každého jedince. Nyní půjde o skutečný zápas o lidskou duši mezi odvěkým nepřítelem lidského pokolení, přicházejícím v postmoderním humanistickém hávu, a národně konzervativními silami.

František Červenka, předseda Národního sjednocení (NM, 2/2004, str. 9)

Malá skupina - silné jádro - je nutná. Nemusí to být strana, alespoň zpočátku. Třeba nějaký institut (jako je Liberální institut). Musí mít nějaký tisk, internet a vydavatelství knih. (...) Program musí být sestaven zkušenými a chytrými lidmi, nikoliv politickými diletanty nebo bezideovými liberály. Může být i utopický, v žádném případě ne populistický - ve smyslu podbízení se voličům. Hlavní body musejí odpovídat na základní otázky doby: natalita, migrace ven a dovnitř, postoj k přistěhovalcům, jak zařadit přistěhovalce, co s hrozivým přibýváním důchodců a ubýváním mladých, vztah k Němcům, vztah ke Slovanům, vztah k sousedům, vypracovat politiku uvnitř EU (zcela racionálně, nejen se distancovat), demokracie a stále se množící utopistické názory na přímou demokracii, globální trh a postoj k němu, řešení politického uspořádání, vztah k ideologii a globálním ohrožením atd.

Vlastimil Podracký, spisovatel (NM 3/2004 str. 6).

Zde musíme dodat, že pan Podracký několik takových programatických textů opravdu sepsal a dokonce knižně vydal, neměly však ohlas. Přitom na rozdíl od nejrůznějších nietzscheánsko-evolvovských a jiných exaltací, vzrušujících v našich končinách tu a tam povětšinou společností ještě dostatečně neobroušené adolescenty, je Podrackého koncept „nadčasového humanismu / angažovaného konzervatismu“ určen, přizpůsoben a otevřen obyčejnému „Čehonovi“ („če-ho-nabyl občan pilný“ z hymny c. a k. mocnářství) v dobrém slova smyslu, tedy člověku se živým vztahem k našemu venkovu a maloměstu, řádně udržujícímu či dokonce (více méně) poctivě rozšiřujícímu rodinné jmění vlastní prací a stádáním, nábožensky spíše vlažnému (když „kostel“, tak jako „kulturní dědictví“, nikoli žitá, neřkuli fanatická víra ve vzkříšení) apod. Takových je přes neoliberální a jiná „zařikávání“ všemožných mediotů v národě přece stále většina. A právě té je určen zejména Podrackého „manifest tradicionalismu“ s názvem *Návrat k domovu* (k rodině, k občanské společnosti, k obci, k národu a ke státu)!

Pokračování příště.